

Látni tanulni, nézni tanulni

Kristóf Krisztán: *Együttérző tájkép*

Trafó Galéria, 2017. V. 19. – VI. 18.

MARGL FERENC

Kristóf Krisztán *Együttérző tájkép* című egyéni kiállítása valójában két, egy tőről fakadó műcsoport bemutatását célozza. E műhalmazok egyike a címadó *Együttérző tájkép*, a másik pedig *Az önazonosság síkjának feltérképezése*. A két installációnak helyet adó tereket a kiállítóterbe szelvében felhúzott fal jelöli ki, amelynek két oldalára ráépülnek a két kiállításrész központi munkái: a terembe való belépéskor a még rejtett oldalon egy videovetítés, míg rögtön a bejáratnál szemben egy moiréhatással játszó, plafonról belógatott képcsík – kvázirelief. Szintén a bejáratnál szemközt, az elválasztó fal szélénél olvasható egy szituáló, áltörténeti-áldokumentarista szöveg, amely amellet, hogy a fiktív I. Nemzetközi Foszfén Konferenciáról számol be, és így a kiállítás természettudományos szemléltetőeszközök és kísérletek bemutatásának mimikrijét ölti magára, megfogalmaz egy pozitívista, utópisztikus anticipációt, miszerint az itt látható kísérleti módszerek tökéletesítésével egy napon gyógyíthatóvá válik a vakság.

Valóban, primer módon akár egy moiréhatást szemléltető tárgypárként is lehetne azonosítani a már említett, a fal két oldalán helyet kapott képet és videót. Így párban akár a Természettudományi Múzeumba vagy a Csodák Palotájába is kerülhetnének. Viszont az említett érzékcsalódás csupán közös kiindulópont, közös formanyelvválasztás. Az önazonosság síkjának feltérké-

pezése esetében valójában két egymással szemben elhelyezett vetítést látunk. Az egyik inkább tudományos ismeretterjesztést idéző dramaturgia, ugyanis a videó kezdetén látjuk megszületni a trükköt, így nincs dramaturgiai csúcs (legfeljebb a videót nem az elejétől figyelők értetlensége). Az egyébként természetes, de itt kifordított, extrémításig vitt kétnézetű képalkotást, amelyre a videó épít, a vetítéssel átellenben grafikai formában is láthatjuk. A másik vetítés szintén a kettősséggel játszik, de itt az egymást metsző diaképek alakjai – amelyek a másik műcsoportban is feltűnnek – nem optikai illúzió áldozatai vagy haszonélvezői, hanem lehetetlen, enigmatikus helyzetekbe kerülő és így abszurd narratívákat generáló figurák. Mintegy mellékesen, az egyik sarokba helyezve megtekinthető a videón látott eszközpark, míg a másik oldalon egy mindehhez nehezen társítható, objektív avanszált vastag kartonhenger, amelynek felszínét két késsel szakították fel. A vetítőeszközök közé elhelyezett, összeragasztott üveglapok is a kartonhengerhez hasonlóan módosított, talált tárgyak benyomását keltik.

Kristóf kiállítása többretegű. A különböző abszurd helyzetekben megjelenő figurák miatt grafikai ujjgyakorlatnak, a moiréhatás miatt elsőre op-artos játéknak hathat, de a forma- és eszközválasztás elsődleges megtapasztalásán túl valójában episztemológiai kérdések felvetése történik: egyszerre terep a művészetnek és a természettudománynak.

foto: Surányi Miklós

KRISTÓF KRISZTIÁN: Az önazonosság síkjának feltérképezése, 2017, installáció, részlet

KRISTÓF KRISZTIÁN: Együttérző tájkép, 2016 – 2017 (Installáció – részlet)

foto: Surányi Miklós